

[Socialministeren]

med børn, er så hårdt ramt af den nedsatte kontanthjælp, at disse familier ligger på fattigdomsgrænsen. Om den debat, der har løbet sommeren igennem om navnlig enlige forsørgeres status efter bilstandsloven, er først og fremmest at sige, at problemet i sin kerne efter min opfattelse ikke er et socialt problem, men et samfundsmæssigt strukturelt problem, idet samfundet gennem de seneste 15-20 år har udviklet sig sådan, at det navnlig af hensyn til boligudgifterne i mange tilfælde vil være nødvendigt at have to indtægter til rådighed. Dette problem kan naturligvis kun i et vist omfang løses via sociallovgivningen, men selv dette er ikke uden problemer, idet den omstændighed, at kontanthjælpen er skattefri og samtidig automatisk bevirker friplads i daginstitution, i visse tilfælde kan medføre, at en kontanthjælpsmodtager vil blive bedre stillet end en person, der arbejder i et lavtlønsområde. Det er således let med loven i hånden at fremlægge realistiske eksempler, der viser, at en enlig forsørger med to børn med en bruttoindkomst på 110.000 kr. i bedste fald vil indtjene det samme til rådighed som en enlig forsørger med to børn, der får kontanthjælp, når det forudsættes, at boligudgifterne er lige store.

Med hensyn til den kritik, der har været fremført vedrørende kommunernes administration af 9 måneders reglen, vil jeg da gerne medgive, at det ikke kan udelukkes, at administrationen i visse kommuner har været mere stram, end det var tilsigtet ved lovens vedtagelse. I forbindelse med de politiske drøftelser, der i de kommende dage skal føres med en række partier, vil regeringen foreslå, at der sikres en mere ensartet administration i socialforvaltningerne på dette område.

Regeringen er indstillet på at fremsætte lovforslag, der har til formål at sikre, at beløbet i § 43 kommer til udbetaling til alle, der tidligere har haft et levestandard, der lå højere end dette beløb. Endvidere vil det blive præciseret, at der skal ydes en supplerende hjælp til boligudgifter, hvis disse overstiger 25 pct. af underholdsbeløbet.

Det er hermed sagt, at vi ikke ønsker at ændre ved selve grundprincippet om, at forbigående hjælp begrebsmæssigt er en kortvarig ydelse, der ikke kan fortsætte i mange år, som man tidligere har set eksempler på.

Efter regeringens opfattelse må bestræbelserne samle sig om at få modtagere ud af

kontanthjælpssystemet. Der er her efter min opfattelse tre vigtige strenge at spille på.

For det første er der mulighed for at give en uddannelse efter bilstandslovens § 42. Som bekendt har socialministeriet netop udsendt en vejledning, der præciserer anvendelsen af § 42, fordi man var blevet opmærksom på, at nogle kommuner nok havde skruet låget lidt for tæt på ved vurderingen af, om denne vigtige bestemmelse skulle anvendes.

Endvidere bør der søges skabt mulighed for, at personer, der har deltaget i revalidering eller jobtræning, ligestilles med arbejdsløshedsforsikrede, når det gælder arbejdsansøgning. Det er regler, som vi arbejder på at få ændret.

Endelig skal jeg pege på, at den førtidspensionsreform, som folketinget vedtog i foråret, giver mulighed for i højere grad at give pension også under hensyn til de sociale forhold. Hermed mener jeg naturligvis ikke – som jeg også har sagt det tidligere under debatten om førtidspensionsreformen – at mennesker, der i øvrigt er raske og arbejdsdygtige, skal have pension. Men der vil i højere grad være mulighed for at give pension til personer, der i dag får egentlig varig hjælp efter § 43, og som må anses for i realiteten at være tabt for arbejdsmarkedet.

I debatten om 9 måneders reglen har der ustandelig været henviset til EF-Kommissionens såkaldte fattigdomsgrænse. Jeg tror, det vil være på sin plads ganske kort at forklare, hvad der egentlig er tale om. Det er for det første vigtigt at understrege, at fattigdomsbegrebet er relativt. En fattig familie i EF-Kommissionens forstand er defineret som en familie, hvis disponible indkomst pr. familie-medlem er mindre end halvdelen af den gennemsnitlige korrigerede disponible indkomst pr. person. Ud fra denne definition er det beregnet, at der i 1981 – og jeg understreger udtrykkeligt i 1981, altså længe før der var tænkt på 9 måneders reglen – var i alt 357.900 fattige i Danmark; med andre ord: 12,9 pct. af alle familier lå under fattigdomsgrænsen i 1981.

I øvrigt må jeg minde om, at niveauet for hjælpen efter bilstandslovens § 37, stk. 4, i realiteten stort set svarer til pensionsniveauet. Da vi i sidste samling gennemførte pensionsreformen, var der dog lykkeligvis almindelig tilslutning til ydelserne på dette niveau – også hos socialdemokratiet. Derfor forekommer